

— Ахъ, бабо, мила бабо! Разправи ни нѣщо, нѣщо интересно. Ти много си живѣла и много знаешъ.

Както е медътъ сладъкъ, тъй сж сладки думитѣ на баба. Тя помилва нашитѣ главички съ своята костелива ржка и почне да ни разправя за ония стари минали врѣмена. Ние слушаме, слушаме и ни се струва, че нашето село не е вече това село, не сж ия кжши, не е тоя шъркелъ на дървото край пжтя, а всичко това е безбройна войска отъ рицари съ шу-

мяши крилѣ и знамена срѣдъ палати и кули. Всичко свѣти, всичко е тъй богато, сѣкашъ огньове горятъ. А въ въздуха нѣкждѣ звънъ звъни, изъ окопитѣ свирятъ тржби. Хората гъмжатъ като мравунякъ — безкрайно много, по-малко сж житнитѣ зърна въ нивата. Ваню отваря уста и слуша, слуша. А като зацвилятъ въ полето конетѣ, той се току оглежда дали не е това славниятъ крилатъ рицаръ на конь. А Софка пъкъ си затисва съ двѣ ржцѣ ушичкитѣ — защото казва, че тржбитѣ тъй силно свирѣли и знамената